

Na Gospesvétskem polji.

Glej, suče meč na vse strani
Na stolu novi knez:
»Osveta tujcem«, govori,
»A svojcem bodem — jez!«

Zvení iz tisoč krepkih grl
Do néba ljudstva klic:
»Naš novi knez zaščitnik vrl
Domačih je pravíc!«

Volišče národ zapustí,
Ostavi s knezom plan,
Junaško zrè v bodoče dni
Slovenski Gorotán.

Grobišče danes je poljé,
Prebiva tujec tod —
A kdo lí méni, kdo pové,
Kje prejšnji — naš je rod? . . .

y.

Zimska vožnja.

Pokril je beli sneg raván in grič,
In lena megla se nad snegom plazi;
Težkó hropèč utrujeni konjč
Po zameteni, slabi cesti gazi.

Tù ali tam v ravnini mi čepí
Pohlevna kočá za zametom skrita,
Tù ali tam ko senca mi stojí
Samotna smreka v sneg in noč zavita.

Oh, dolgo že se nisem vozil tod:
Po gladkih potih sem predirjal mesta,
A vender mi je vedno in povsod
V spomin se vračala ta slaba cesta.

In vračale so ure se bridké,
Ki s a m prebil sem jih v otožnem časi . . .
A glej! Zdaj hiše, kočé se gosté —
Dà, spet sem v znani, dragi gôrski vási!

Tam gôri še brlí jedina luč.
Sicer mrtvó vse . . . Ni ne čuješ glasa.
Obstal je konj . . . Zaškripal v durih ključ . . .
Ná, déklica, me zopet, črnolasa!

Radmir.

Kdaj solnce sine mi?

V jesensko noč sem zrla tožno,
Vihar je bučal v nji strašán,
A po nevihti jutro rožno,
Svetál sem zopet zrla dan.

Razsajal bôj je v duši moji,
Umiril se je krut vihar:
Slovó sem dala sreči svoji . . .
Kdaj solnce sine mi? Nikdár! —

Cvetána.

